

Byla tam v podstatě vždycky. Už od té doby, co jsme se nastěhovali, tady byla. Malá okovaná dvířka z tmavého dřeva. Bydlíme tady od mých deseti let a já z nich mám i teď, ve svých šestnácti, stále stejně divný pocit. Krčila se v rohu mého pokoje a doslova nic za nimi nebylo. Ani předchozí majitel, od kterého jsme dům tehdy koupili, nevěděl, proč tam tato dvířka vůbec jsou. Nacházela se za nimi jen cihlová zeď a na ní nakreslený jakýsi kruh znaků. Hodně lidí se to už snažilo jakkoli rozluštit, ale úspěšný zatím nikdo ještě nebyl. Já ani moje rodina jsme se o to nikdy nepokoušeli. Dvířka tak nadále zůstávají pod rouškou tajemství. Možná právě proto mě vždy tak děsila. Ten fakt, že je za těmi dvířky skutečně jenom zeď, mě uklidňoval a šíleně děsil zároveň. Ze zdi na mě sice, snad, nemůže v noci vylézt žádný přízrak, ale proč by někdo stavěl dvířka jen tak ve zdi?! Podle všech sond a skenů není ve zdi žádný prostor, tak proč? Nenapadal mě žádný racionální důvod, ten člověk musel být blázen...

Už zase sedím na ustlané posteli a dělám si na svém notebooku práci do školy. Pohled mi už poněkolkáté utekl z otevřené stránky přímo na dvířka, aniž bych si to vůbec uvědomovala. Za těch šest let už jsem si na ně sice zvykla a běžně jsem jim nevěnovala nijak zvláštní pozornost, ale dnes mě nějak nechtějí nechat v klidu. Stále přitahují mou pozornost... Když mi ale na ně znovu sklouzl pohled, zůstala jsem na chvíli v transu. „No do háje!“ vydechla jsem nevěřícně. Ta dvířka byla pootevřená. Promnula jsem si oči, abych sama sebe ujistila, že se mi to jen zdálo. Ne, nezdálo. Určitě jen povolil zámek. Ta dvířka jsou starší než lidstvo samo, zámek už přeci nemůže fungovat perfektně.

Vstala jsem z postele, abych je zavřela, ale místo toho jsem je z nějakého důvodu naopak ještě víc pootevřela a zůstala jsem zírat na ten kruh pro mě nesmyslných obrázků. Nikdy jsem si ho vlastně pořádně neprohlížela, takže jsem teď pomalu vstřebávala to, co se mi otevřelo před očima.

Najednou jsem měla pocit, jako bych to už někde viděla. Tyhle obrázky mám zaryté v živé paměti. Santiniho šifra! Ano, to v téhle knížce jsem to viděla. Četla jsem ji nedávno a vlastně úplně náhodou. Když jsem procházela knihovnu, která se nachází v rohu mého pokoje už po předchozích majitelích, tak vypadla z poličky. Pravděpodobně jsem do ní jen omylem drkla, ale když jsem ji chtěla vrátit, jsem si ji nejdříve prohlédla. Byla to už pěkně stará knížka, soudě podle toho, v jakém byla stavu. Zhruba uprostřed byly dva listy dokonce vytržené, a právě na těch se nacházel tento kruhový obrazec. Došla jsem zpátky k posteli a z nočního stolku jsem knížku zvedla. Vytáhla jsem z ní ony vytržené stránky a vrátila se k dvířkům. Zvedla jsem list v ruce a pro porovnání ho přiložila vedle obrazce na stěně. Byly naprosto identické. Jen ten z knížky byl logicky zmenšený, aby se tam vešel.

Pod obrazcem byla na stránce řada čísel. Zkusila jsem je spočítat, abych našla alespoň nějakou souvislost mezi nimi. Bylo jich stejně jako stránek v knize. Dobře, něco mě napadlo. Začala jsem listovat knížkou a na každé stránce vypsala jedno písmeno podle čísla z řady. Nečekala jsem, že by z toho mohlo vzniknout něco smysluplného, ale po zhruba pětáctyřiceti minutách jsem držela v ruce krátkou rýmovanou říkanku. Normálně bych se nad ní ani nepozastavila, znělo to jako takové typické pohádkové zaklínadlo. V souvislosti s těmi dvířky ale nabíralo jiných rozměrů.

Když den se s nocí snoubí
Člověk začne věřit v přízraky
A otevřít se smí svět nový
Až slunce spadne za mraky

Stačí vnímat, naslouchat, hledat
A dbát na pořadí správné
Svést z cesty se nesmíš nechat
Jen pozor, s úsvitem kouzlo slábne

Tak znělo těch pár veršů. Literární poklad to nebyl, ale vypadalo to, že jde o klíč od těch zpropadených dveří. Dbát na správné pořadí, jenže čeho a kde to pořadí vzít? Pozorně jsem sledovala obrazec, než mi to najednou došlo. V každém jednom málem obrázku byl schovaný symbol. Rozpoznala jsem v nich dvanáct znamení zvěrokruhu. Teď už mi to bylo jasnější. Znamení mají ve zvěrokruhu své pořadí a čistě teoreticky, kdybych stlačila ta znamení ve správném pořadí...

Za zkoušku nic nedám, takže jsem začala pomalu pohybovat prsty ze znamení na znamení. Už jsem doufala, že rozlousknu tajemství, které je tu už několik desítek let a nikdo mu zatím nepřišel na kloub, ale nic se nestalo. Jsou to prostě jen obyčejné dveře. Ztrácela jsem čas.

Chtěla jsem se vrátit ke své práci, když jsem si vzpomněla na první sloku toho říkadla. Mluví se tam o západu slunce. Co když tedy kouzlo funguje až za soumraku? Ještě je tu maličká naděje. Počkala jsem až do večera, a když slunce zapadlo, rozhodla jsem se to zkusit znovu. Otevřela jsem dvířka a konečky prstů jsem se dotkla obrazce se znaméním Berana. Zůstala jsem jen šokovaně hledět na ten výjev, protože přede mnou najednou zářil obrys Berana zlatě žlutým světlem. Zkusila jsem se dotknout znamení Býka a v kruhu se rozsvítil i druhý obrazec. Takhle jsem došla až ke znamení Ryb. Když jsem se dotkla i jeho, rozlila se pokojem obrovská záře a přede mnou se najednou objevil průchod do nádherné louky. Chvilí jsem váhala, ale nakonec jsem sebrala odvalu a vešla dovnitř. Procházela jsem se naprosto okouzlena nádherou tohoto místa. V životě jsem neviděla tak nádhernou louku. Připadala jsem si jako v pohádce... Pod nohama jsem měla neuvěřitelně jemnou trávu, nad hlavou mi poletovala hejna motýlků. Uprostřed louky dělil potůček, přes který vedl nádherný dřevěný můstek. Nad potokem se skláněla obrovská smuteční vrba, která tu už musí stát snad stovku let. *Takhle vypadá ráj? Umřela jsem a teď jsem v nebi?*

Pomalým krokem jsem se blížila k mostu, když jsem najednou pod vrbou něco zahlédla. Vypadalo to, že pod vrbou někdo sedí. Vydala jsem se přes most směrem k onomu majestátnímu stromu a čím blíž jsem byla, tím jsem si byla jistější, že tam skutečně někdo je. Byla to jakási dívka s dlouhými světle hnědými vlnitými vlasy, oblečená do nádherných, letních, pastelově meruňkových šatů na ramínka. Seděla opřená o jednu ruku a nohy měla volně položené. Vlasy jí spadaly do obličeje. Byla začtená do knížky, a přesto nemusela ani zvednout hlavu, aby věděla, že někdo přichází. Rukou jsem odhrnula splývavé jemné větve stromu, které se táhly až na zem a tvořily nádherný koutek.

„To ti to trvalo,“ pronesla jen, aniž by zvedla hlavu od knížky. „Co mi trvalo? O čem to mluvíš?“ zmateně jsem se snažila z ní dostat význam jejích slov. „Najít to tu. Jak dlouho už tam žijete? Šest let?“ položila mi spíše řečnickou otázku a až teď zvedla hlavu od knížky. „Nikdy mě nenapadlo někoho hledat,“ řekla jsem prostě, „To je Dívka, která sahala po hvězdách?“ ta knížka mi totiž byla hrozně povědomá. Svoji nejoblíbenější knížku poznám vždy a za všech okolností. „Jo, půjčila jsem si ji od tebe. Nevadí?“ hodila na mě mírně omluvný pohled a já nemohla jinak než se usmát. „Samozřejmě, že mi to nevadí. Hlavně jsi tak krásné stvoření, že se na tebe zlobit snad ani nedá... Jak se vůbec jmenuješ?“ až teď mi došlo, že vlastně ani nevím, s kým mluvím. „Jmenuju se Isabelle, Nino,“ usmála se na mě a mě už snad ani nepřekvapilo, že zná moje jméno. „Chceš mi říct, že ty o mně víš? Víš, jak se jmenuju a chodíš do mého pokoje?“ zeptala jsem se mírně zmateně. „Ano, ten průchod je oboustranný. Já jsem hledala jakýkoli kontakt s lidmi, tady je sice nádherně, ale jsem tu sama.

Zůstala jsem tu jako jediná. Všichni ostatní se posunuli co nejdál od dvířek, báli se jich. Jen já vidím i v lidech dobro, tak mě nezklam...“ přímo mě prosila očima. Polichotila mi ta důvěra, kterou ve mě má, a tak jsem jí ani já nemohla nedůvěřovat. „Neboj se. Obávám se ale, že teď už budu muset jít. *S úsvitem kouzlo slábne*,“ odcitovala jsem ji kousek říkanky, kterou pravděpodobně ona sama zná, protože i ona musela několikrát projít na druhou stranu. Isabelle vstala, aby mě mohla doprovodit až ke zdi, která dělí naše dva světy od sebe. Na této straně je stejný obrazec jako v mém pokoji.

„Slib mi prosím, že jsi tu nebyla naposledy,“ žádala mě ještě předtím, než jsem stihla sáhnout na první symbol. Stáhla jsem svou ruku a otočila se na ni, abych ji mohla obejmout. „Vrátím se, dívko ze země za tajemnými dvířky,“ pronesla jsem a obě jsme se tomu zasmáli. Pak už jsem se opravdu musela vrátit do svého pokoje.

Opravdu jsem tam nebyla naposledy, to můžu říct jistě. Mám své nové útočiště a novou přítelkyni. Mám svůj svět za tajemnými dvířky.

Johana Nováková